

ham selv til Gode. Deri ligger der jo en Opfordring og en Spore for ham, naar han saa tillige af det Offentlige støttes til at varetage sine egne Interesser. Endelig sagde den ærede Taler, at naar Staten sikkrede Arbejderne mod Ulykkestilsælde og Alderdomsforsjorgelse o.s.v., burde den ogsaa kunne sikkre Folk med Hensyn til Sygdomstilsælde. Her maa jeg for den Første gjøre opmærksom paa, at Staten jo ikke udbetaler Ulykkesforsikringen, og hvorledes det vil komme til at gaa med Alderdomsforsjorgelsen, i hvor stor Udstrækning det kan siges, at Staten har overtaget den, det maa vi jo Altsammen lade ligge. Jeg for mit Vedkommende kan ikke sige Andet end, at jeg tillægger dette Lovforslag den allerførste Betydning, og jeg veed ikke, om den sidste ærede Taler har Ret i de Hensigter, han tillagde Ministeren med Lovforslaget, med Hensyn til den Grad, i hvilken det kunde siges at være et Fundament for en Bygning, som derpaa kunde opføres. Men jeg maa dog i al Fald for mit eget Vedkommende udtale, at jeg, hvis det gennemføres paa en heldig Maade, anser det for at være en Grundsten for en Bygning, under hvilken Mange ville kunne søge Ly, og som vil kunne faae den største Betydning, thi jeg slutter mig til de Udtalelser, der kom fra et æret Medlem, der udgjorde Mindretallet i Landstinget, om, at der ifølge den Erfaring, man har gjort ved nærmere at studere dette Spørgsmaal, kun er liden Udset til, at det nogeninde vil lykkes at skaffe den store Mængde Arbejdere en virkelig Alderdomsforsjorgelse gennem en Livrenteanstalt, og da man jo fremdeles med Rette hævder og vistnok fremdeles bør hævde, at Hjælp til Selvhjælp er langt at foretrække for en egentlig og umiddelbar Understøttelse af det Offentlige, mener jeg, at dette Lovforslag maa kunne blive Grundlaget for en videre Bygning. Jeg er ingenlunde blind for, at denne Sætning „Hjælp til Selvhjælp“ let kan blive til en Doktrin, og at den paa ingen Maade bør blive det; thi det kan ikke nytte, at man i Ly af denne Sætning stiller store Fordringer til de Ubemidlede, som de ikke kunne opfylde; saa bliver der ikke Noget af det. Men naar vi saa her kunne bygge paa et rimeligt Grundlag, hvor det har viist sig, at de ikke alene kunne organisere, men ogsaa varetage deres egne Interesser ved et Bidrag, og hvor Staten og det Offentlige saa træde hjælpende til, da mener jeg, at vi have et Grundlag, som ogsaa er bygget — og det med Berettigelse — paa det Princip: „Hjælp til Selvhjælp“, et Grundlag, hvorpaa der kan opføres Mere. Jeg har med stor Glæde

set Indenrigsministerens Forslag til en Fattiglov, som støtter sig hertil, og jeg tænker mig nærmest, at vi, hvis det lykkes at gennemføre dette Lovforslag paa en heldig Maade, saaledes at en langt større Mængde af ubemidlede Folk, hørende til de fattige Klasser, kan gaa ind i Sygekasser end nu, at vi saa her have Veien, ad hvilken man skal naae en Alderdomsforsjorgelse. Derfor kan jeg ikke Andet end paa det Varmeste anbefale dette Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling her i Thinget.

Skulde jeg se hen til de Indvendinger, som ere fremkomne fra de to sidste ærede Taleres Side, vilde der jo ogsaa være særdeles godt Haab om, at Lovforslaget skulde kunne gennemføres, thi den sidste ærede Talers Bemærkninger, om hvilke han forudsatte, at han var temmelig ene, ville dog vistnok, sete i Relation til det foreliggende Lovforslag, være af en noget theoretisk Natur, og det, som den første ærede Taler havde at indvende, synes mig heller ikke at have saa videre meget at betyde, naagtet det gik i modsat Retning af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Jensen) Udtalelser. Det første ærede Medlem mente, at man ved dette Lovforslag vilde komme til at hemme i Stedet for at fremme Sygekasserne, at man vilde foregribe deres Selvstyrelse, men hans Indvendinger syntes mig i Realiteten at gaa ud paa, at han havde Meget imod Sygekasseinspektøren og det kan ogsaa være, at det navnlig var hans Guldtresse, hans Uniform, han var imod. Var der ikke Andet i Veien, antager jeg nok, vi kom ud over det. Jeg skal for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at Sygekasseinspektøren er civil og overhovedet ikke kan iflæde sig nogen Uniform. Men det er dog ikke saa, at Sygekasseinspektøren efter dette Lovforslag paa nogen mulig Maade skal kunne gribe dybt ind i hele Administrationen af Sygekasserne. Det er kun, som der blev sagt, en Overrevision og et Tilsyn, som maa siges at være aldeles nødvendigt, saa snart Sygekasserne skulle styres af det Offentlige, og jeg tror virkelig, at den ærede Taler tager feil, hvis han mener, at dette skulde vække en saadan Uvillie, at det overhovedet skulde svække Sygekassernes Fremvæxt. Vi saae ved Sparekasseloven, hvor der ogsaa var Spørgsmaal om en frivillig Institution, at der var Mange, der havde Betænkneligheder ved, at en saadan Sparekasseinspektør blev indsat. Senere har jeg aldrig mærket, at han paa nogen mulig Maade har generet Sparekasserne undtagen, hvor det har været ligesom til Gavn for det Offentlige og for vedkommende Bestyrer selv.